

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milady Haplové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **A. ž. p.**, o. s., zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967/B, Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, **za účasti:** E. T. I. s. r. o., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2004, čj. 23265/2004-16310, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Ca 6/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2005, č. j. 11 Ca 6/2005 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osobě zúčastněné **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 11. 2004, čj. 23265/2004-16310, bylo podle § 59 odst. 2 spr. ř. [v celém textu rozhodnutí míněn zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem – pozn. soudu] zamítnuto odvolání žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru životního prostředí (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „vodoprávní úřad“), ze dne 15. 3. 2004, čj. 167336/2003/OZP-IX/R-293/Sh. Tímto rozhodnutím byla osobě zúčastněné povolena stavba vodních děl v rámci stavby „E. R. P. P.“ Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí mj. uvedl, že § 115 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, jednoznačně vyslovil specialitu právní úpravy provedené ve vodním zákoně

vzhledem k právní úpravě uvedené mj. v zákoně č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, např. pokud jde o otázku uvědomování účastníků řízení o zahájeném vodoprávním řízení. V případě postupu podle § 115 odst. 8 vodního zákona se tak nejedná o oznamování zahájení řízení, nýbrž o uvědomění účastníků řízení o zahájení vodoprávního řízení veřejnou vyhláškou ve lhůtách tam uvedených. Ohledně doručování odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, čj. 6 A 82/2002-44, ve věci týchž účastníků, v němž je jako zcela a zásadně správné zhodnoceno vyvěšení toliko první strany rozhodnutí na úřední desce, z čehož je zjevné, že s textem odůvodnění bylo možné se podrobně seznámit formou nahlédnutí. Žalovaný dále odmítl tvrzení žalobce o nezbytnosti vydání stanoviska Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 14. 5. 2003 formou rozhodnutí; toto stanovisko bylo vydáno podle § 77 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů; z tohoto ustanovení pak jasně vyplývá, že stanovisko nemá formu rozhodnutí správního orgánu, navíc šlo o stanovisko souhlasné. Žalovaný se dále vyjádřil k platnosti vyjádření správců inženýrských sítí s tím, že v okamžiku vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla sice lhůta stanovená ve vyjádření několika správců inženýrských sítí již propadlá, žalovanému však byla v rámci odvolacího řízení doložena vyjádření, resp. prodloužení jejich platnosti, čímž došlo ke zhojení pochybení v souladu se zásadou procesní ekonomie. Ze všech uvedených důvodů žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 12. 2005, č. j. 11 Ca 6/2005 - 33, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že žalobce měl v souladu s procesními předpisy možnost účasti na řízení a žalovaný i vodoprávní úřad se řádně zabývali jeho námitkami. Soud se poté obsáhle vypořádal s nedůvodností námítky nedostatečného přezkoumání stanoviska Hygienické stanice hlavního města Prahy. Odkázal přitom i na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se obdobné problematiky, publikovanou pod č. 499/2005 Sb. NSS a uvedl, že § 126 odst. 1 stavebního zákona narozdíl od § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, explicitně nestanoví požadavek nezbytného souhlasu nebo jiného formalizovaného projevu vůle. Ohledně námítky týkající se pochybení při doručování veřejnou vyhláškou soud uvedl, že písemnosti byly vždy doručeny účastníkům řízení, tedy i žalobci a nedošlo ke zkrácení jeho procesních práv. V § 115 odst. 8 vodního zákona je uvedeno, že pozvání k ústnímu jednání doručí vodoprávní úřad do vlastních rukou účastníku řízení nejméně osm dní, ve složitějších případech třicet dní před dnem ústního jednání; po tuto dobu musí být vyvěšeny i veřejné vyhlášky o ústním jednání. Vodoprávní úřad přitom upozorní účastníky na nutnost uplatnit námítky nejpozději při ústním jednání. Z obsahu spisu vyplývá, že vyhlášky byly vyvěšovány na úředních deskách Magistrátu hlavního města Prahy i Městské části Praha 4, a to s příslušným odkazem, kde lze nahlédnout do celého rozhodnutí nebo do podkladů pro rozhodnutí. Podle soudu žalobce k této námitce pouze uvedl, že na toto pochybení ve správním řízení upozornil. Soud uvedl, že ze správního spisu nevyplývá zkrácení žalobce na jeho právech v důsledku tvrzeného pochybení při doručování veřejnou vyhláškou. Žalobce se o zahájení správního řízení dozvěděl, byl aktivní a rovněž brojil proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný tím, že odvolání žalobce věcně přezkoumal, dal současně najevo, že žalobci nevznikla případná procesní újma nesprávným doručováním, a v důsledku toho podáním opožděného opravného prostředku. Žalobce navíc ani netvrdí, že s rozhodnutím nebyl seznámen, naopak věcně brojí proti celému obsahu prvostupňového rozhodnutí; jeho procesní práva tedy nebyla zkrácena. Žalobce dále namítal, že vyhláška ze dne 10. 9. 2004 vydaná v rámci odvolacího řízení nebyla vyvěšena na úřadu příslušné městské části, což je v rozporu s § 48 odst. 1 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „vyhláška č. 132/1998 Sb.“). Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 449/2005 Sb. NSS, podle něhož se vyvěšení rozhodnutí s účinky doručení děje jen na úřední desce orgánu, který takové rozhodnutí vydal. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí dovodil, že pokud vyhláška rozšiřujícím způsobem vymezuje rovněž doručování na úřadu příslušné městské části, jde o nepřipustnou úpravu nad rámec zákonného zmocnění a soud uvedené ustanovení vyhlášky v této části neaplikuje. Městský soud v Praze se s tímto právním názorem ztotožnil a námitku směřující proti tvrzené absenci oznámení procesního úkonu na úřední desce úřadu městské části neshledal důvodnou, neboť vyvěšením na této úřední desce nedošlo k doručení účastníkům řízení, nýbrž toliko k oznámení rozhodné skutečnosti v souladu s § 48 vyhlášky č. 132/1998 Sb.; proto nemohlo být zkráceno procesní právo žalobce na řádné doručování v řízení a námitka je podle soudu nedůvodná. Ze všech těchto důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel ocenil, že mu v otázce účastenství ve vodoprávních řízeních mu dal soud prvního stupně zapravdu. Soud se však podle žalobce nevypořádal se žalobním bodem spočívajícím v nesprávném doručování veřejnou vyhláškou, z něhož podle žalobce jasně vyplynulo, že vyvěšovány byly pouze titulní strany písemností, což žalovaný ani soud nezpochybnili. Žalobce navíc nesprávné doručení veřejnou vyhláškou namítal i ve správním řízení. Soud podle žalobce pochybil, když označil tuto námitku za „nekonkrétní“ a proto na ni reagoval „v obecné rovině“. Následovala podle stěžovatele účelová úvaha soudu, že žalobce se s vyvěšovanými písemnostmi v jejich celku seznámil, když proti nim jako celku brojil. Soud přitom opomenul fakt, že vyvěšování písemností na úředních deskách slouží jednak k tomu, aby se s nimi bylo možné seznámit, kromě toho však má přesně definované procesní důsledky. O tom, zda tyto důsledky nastaly či nenastaly, musí být ve správním řízení naprostá jistota. Má-li být takto doručováno, musí být podle stěžovatele vyvěšena nevyhnutelně celá písemnost v čitelné podobě. Vyvěšování fragmentů písemností je podle stěžovatele zbytečné, neboť zkracuje účastníky řízení na jejich právu seznámit se na úřední desce s celou písemností a bere jim jistotu, že vyvěšení má účinky doručení. Taková vada nepochybně zhoršuje postavení účastníků řízení a způsobuje vadu řízení i nezákonnost vydaného rozhodnutí. V tomto ohledu stěžovatel považuje za lichou úvahu soudu, že se žalobce s písemnostmi stejně seznámil a následnou procesní aktivitou vykompenzoval své zkrácení na právech, pročež jeho žalobní bod postrádá opodstatnění. To je podle žalobce přímý návod správním orgánům, jak postupovat na úkor účastníků řízení i zákona. Podle žalobce je nutné, aby soud v zájmu zajištění právní jistoty vyložil pravidla doručování veřejnou vyhláškou. Stěžovatel spatřuje důvod kasační stížnosti v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2005, č. j. 11 Ca 6/2005 - 33, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se s tvrzením namítaným v kasační stížnosti ve svých rozhodnutích již obsáhle vypořádali žalovaný i soud prvního stupně. V postupu vodoprávního úřadu nebylo možné shledat pochybení způsobilé porušení práva žalobce. Naopak žalobci byla v rámci správního řízení poskytnuta všechna práva účastníka řízení, k nimž žalobce aktivně přistupoval. Žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci č. j. 6 A 82/2002 - 44. Podle žalovaného se nezakládá na pravdě, že by Městský soud v Praze uvedenou námitku řádně neposoudil, o čemž svědčí str. 8 a 9 kasační stížností napadeného rozsudku. Žalovaný závěrem označil podanou kasační stížnost za nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se neopírá o žádný z taxativně vymezených důvodů podle § 103 s. ř. s.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že oznámení o zahájení řízení ze dne 3. 12. 2003 a oznámení o změně termínu ústního jednání ze dne 8. 1. 2004 bylo stavebním úřadem v souladu s § 115 odst. 1 vodního zákona ve spojení s § 61 odst. 4 stavebního zákona doručeno veřejnou vyhláškou, jež splňovala náležitosti podle § 48 odst. 2 vyhlášky č. 132/1998 Sb., neboť obsahovala údaje o území, kterého se opatření týkala, jejich stručný obsah i poučení, kde a kdy by bylo možné do nich nahlédnout. Osoba zúčastněná odkázala na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, s nímž se ztotožnila a uvedla, že při doručování veřejnou vyhláškou nedošlo k porušení procesních předpisů. I případný nedostatek v oznámení o zahájení řízení a oznámení o změně termínu ústního jednání by však neodůvodňoval zrušení žalobou napadených rozhodnutí, neboť by se nejednalo o postup, jímž by byl žalobce zkrácen na svých právech způsobem majícím za následek nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. S ohledem na průběh správního řízení totiž není sporu o tom, že žalobce se o konání ústního jednání na základně oznámení ze dne 8. 1. 2004 včas dozvěděl, což mu umožnilo seznámit se s předmětem řízení a kvalifikovaně se k němu vyjádřit. Žalobce tedy mohl v plné míře uplatnit svá procesní práva. Osoba zúčastněná navrhlá zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžejní námitkou v kasační stížnosti je přesvědčení stěžovatele, že ve správním řízení došlo k pochybení, když rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo vyvěšeno na úřední desce v jeho plném znění, čímž se stěžovatel cítí být zkrácen na svých procesních právech. Nejvyšší správní soud je ve shodě s názorem soudu prvního stupně přesvědčen, že vyvěšením první strany napadeného rozhodnutí vodoprávního úřadu ani rozhodnutí žalovaného na úřední desce nedošlo k pochybení, jež by mělo založit důvod pro zrušení takového rozhodnutí. Ustanovení § 48 odst. 2 vyhlášky č. 132/1998 Sb., jež se v souladu s § 115 odst. 1 vodního zákona aplikuje i na vodoprávní řízení, umožňuje v případech rozhodnutí většího rozsahu místo úplného znění vyvěsit pouze vyhlášku obsahující základní údaje o území, kterého se rozhodnutí týká a jeho stručný obsah s poučením, kdy a kde lze do něho nahlédnout. V souzené věci žalobce tvrdí, že na úřední desce správního orgánu prvního stupně byla viditelná pouze první strana rozhodnutí. Tato první strana však, jak správně uvedl žalovaný i soud prvního stupně, obsahovala všechny základní informace, požadované citovaným ustanovením, přičemž je zjevné, že s textem odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo možno se podrobně seznámit formou nahlédnutí. V tomto směru proto ani Nejvyšší správní soud neshledal v postupu žalovaného protiprávní pochybení. Nad tento rámec je nutno uvést, že – z materiálního hlediska viděno – je z obsahu žalobcových podání jednoznačně patrné, že se stěžovatel seznámil s celým obsahem napadeného rozhodnutí, neboť v podané žalobě polemizoval s obsahem jeho odůvodnění. Není tedy možno důvodně tvrdit, že žalobce celý obsah napadeného rozhodnutí v důsledku pochybení správního orgánu prvního stupně neznal, resp. se s ním nemohl seznámit. Důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu mohou být takové vady řízení, jež mohly být způsobily vlivu na zákonnost takového rozhodnutí;

ani tato skutečnost však v souzené věci nebyla dána. Nutno dodat, že Městský soud v Praze při svém rozhodování, s jehož závěry se zdejší soud ztotožnil, respektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu vyjádřenou např. v rozhodnutí ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 A 82/2002 - 44, www.nssoud.cz. Věc lze uzavřít tak, že v postupu správních orgánů při vyvěšování rozhodnutí na úřední desce, kdy byla vyvěšena toliko titulní strana rozhodnutí obsahující rozhodující skutečnosti a zbytek rozhodnutí byl k nahlédnutí, nedošlo k pochybení; opačným závěrem by soud pouze podporoval přepjatý formalismus při posuzování aplikace procesních předpisů. To, že do žalobcových práv nebylo zasaženo, je navíc zřejmé i proto, že žalobce brojil v žalobě proti celému obsahu rozhodnutí, a tedy nemohlo být sporu o tom, že se s celým obsahem napadeného rozhodnutí seznámil. Ostatně žalobce v žalobě a poté i v kasační stížnosti popisuje jím tvrzený nesprávný postup správních orgánů při vyvěšování rozhodnutí, aniž by konkretizoval zkrácení na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonná rozhodnutí správních orgánů (srov. § 65 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná nemá v daném případě podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

